

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 18 kwietnia 2025 r.

Poz. 2110

WYROK NR IV SA/WR 340/24
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 8 stycznia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Ewa Kamieniecka

Sędziowie:

Asesor WSA Aneta Brzezińska

Sędzia WSA Marta Pająkiewicz-Kremis (sprawozdawca)

Protokolant:

Z-ca Kierownika Sekretariatu Wydziału IV Krzysztof Erbel

po rozpoznaniu w Wydziale IV na rozprawie w dniu 8 stycznia 2025 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na pkt 7 ppkt 4 załącznika do uchwały Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju

z dnia 24 kwietnia 2024 r. nr IV/32/2024

w przedmiocie uchwalenia regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju

I. stwierdza nieważność pkt 7 ppkt 4 załącznika do uchwały Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 24 kwietnia 2024 r. nr IV/32/2024 w sprawie uchwalenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju;

II. zasądza od Burmistrza Miasta Polanicy-Zdroju na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 480 (słownie: czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski w powołaniu na art. 93 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609 ze zm., dalej: u.s.g.) wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę nr IV/32/2024 Rady Miejskiej w Polanicy Zdroju z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju. Wskazał, że uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 26 kwietnia 2024 r., a zatem w dniu wniesienia skargi upłynął termin, o którym mowa w art. 91 ustawy. Jak wynika z treści skargi, organ nadzoru domaga się stwierdzenia nieważności pkt 7 ppkt 4 załącznika do wspomnianej uchwały formułując zarzut, że punkt ten został podjęty z istotnym naruszeniem – art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. oraz art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2024 r. poz. 399, dalej: u.u.c.p.g.) w zw. z art. 94 Konstytucji RP, polegającym na przekroczeniu upoważnienia ustawowego do uregulowania zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, a w konsekwencji przyjęcia norm prawnych właściwych wyłącznie dla regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Organ nadzoru zarzucił nadto Radzie Miejskiej w Polanicy Zdroju podjęcie wskazanej regulacji załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 20a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 44), polegającym na przyjęciu zakazu wprowadzania psów również wobec osób niepełnosprawnych wraz z psem asystującym. Treść zakwestionowanego punktu uchwały stanowi: Na terenie Parku zabrania się: wprowadzania psów.

W ramach przedstawionej w skardze argumentacji podniesiono, że zaskarżona uchwała w sprawie określenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju została podjęta na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Zgodnie z tym przepisem, rada gminy określa zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Wskazano, że użyty w tym przepisie zwrot: „zasady i tryb korzystania” przewiduje kompetencje organu gminy do formułowania norm abstrakcyjnych i generalnych ustalających reguły zachowania się w obrębie obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, zasady prawidłowego ich użytkowania i korzystania z nich.

Zdaniem Wojewody, skoro odrębny przepis ustawowy, tj. art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. zobowiązuje organ stanowiący jednostki samorządu gminnego do ustalenia obowiązków nakładanych na właścicieli zwierząt domowych celem zapewnienia ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem przez te zwierzęta terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, to nie jest dopuszczalnym regulowanie tej samej materii i w takim samym zakresie w uchwale podjętej na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Wskazano, że w orzecznictwie sądowym prezentowany jest pogląd, że zakres delegacji określony w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. wyłącza wydawanie aktów prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II OSK 3084/17). Jak argumentowano, wydawanie aktu prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. polega bowiem na wprowadzeniu do porządku prawnego nowych przepisów, które albo w ogóle nie mają odpowiednika w przepisach już obowiązujących albo nie istnieją przepisy uszczegóławiające zakres regulacji w ramach ustawowych upoważnień (wyrok NSA z dnia 12 lutego 2019 r. sygn. akt II OSK 726/17).

Wskazano także, że generalny zakaz wprowadzania zwierząt na tereny podlegające wspólnemu użytkowi, w tym do gminnych obiektów użyteczności publicznych (w tym przypadku Parku Zdrojowego), ustanowiony w akcie prawa miejscowego, stanowi naruszenie kompetencji przyznanej organowi gminy w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. Ustanowienie tak daleko idącego zakazu nadmiernie ogranicza swobodę poruszania się i przebywania w określonym miejscu właścicieli zwierząt domowych i wykracza poza materię określoną w ustawie.

Zwrócono nadto uwagę, że całkowity zakaz wprowadzania zwierząt na teren Parku Zdrojowego pozostaje także w sprzeczności z art. 20a ust. 1 pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych albowiem wspomniany przepis wprowadza generalną swobodę wstępu osób z niepełnosprawnościami wraz z psem asystującym do obiektów użyteczności publicznej.

W treści skargi odnotowano również, że Rada Miejska w Polanicy Zdroju w dniu 26 lutego 2020 r., na podstawie art. 4 ust. 1 i ust. 3 u.u.c.p.g., podjęła uchwałę nr III/15/2020 w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Polanica-Zdrój (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2020 r. poz. 2057), w której określono obowiązki właścicieli zwierząt domowych ustanawiając m.in. wymóg utrzymywania ich w sposób niestwarzający zagrożenia sanitarnego, zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi oraz innych zwierząt, a także nie powodujący szkód i uciążliwości dla otoczenia oraz zanieczyszczania miejsc wspólnego

użytkowania, zapewnienia stałego i skutecznego dozoru nad zwierzętami, a także zapobiegania ich wydostaniu się w sposób niekontrolowany poza miejsce ich utrzymywania. Ponadto, na mocy tego regulaminu osoby utrzymujące zwierzęta domowe zostały zobowiązane do przebywania na terenach przeznaczonych do użytku publicznego wyłącznie pod nadzorem osoby, która jest zdolna do sprawowania kontroli nad zachowaniem się zwierzęcia oraz do niezwłocznego usunięcia zanieczyszczeń pozostawionych przez to zwierzę (§ 14 załącznika do uchwały).

W odpowiedzi na skargę strona przeciwna wniosła o umorzenie postępowania sądowego w sprawie, które w jej ocenie stało się bezprzedmiotowe po podjęciu przez Radę Miejską w Polanicy-Zdroju uchwały V/71/2024 z dnia 26 czerwca 2024 r., w której dokonano zmian w zaskarżonej uchwale zgodnie ze wskazaniem organu nadzoru.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Skarga okazała się uzasadniona.

Zgodnie z art. 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r., poz. 1267), sądy administracyjne są między innymi właściwe do badania zgodności z prawem zaskarżonych aktów organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd nie może opierać tej kontroli na kryterium słuszności lub sprawiedliwości społecznej. Uchwała organu jednostki samorządu terytorialnego jest zgodna z prawem, jeżeli jest zgodna z przepisami prawa. Stwierdzenie nieważności uchwały przez sąd następuje tylko w przypadku istotnego naruszenia prawa zgodnie z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935.; dalej „p.p.s.a.”).

W literaturze przyjmuje się, że podstawą do wyeliminowania z obrotu prawnego takiego aktu powinno być każde istotne naruszenie prawa, bez względu na jego ustrojowoprawny, materialnoprawny lub procesowoprawny charakter. Akt organu jednostki samorządu terytorialnego jest natomiast zgodny z prawem, jeżeli jest zgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej oraz z ustawami.

Podstawy nieważności aktu organu gminy określa art. 91 ust. 1 u.s.g., według którego uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Stosownie do art. 91 ust. 4 u.s.g., w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Przepisy art. 91 ust. 1 oraz ust. 4 u.s.g. wyróżniają zatem dwie kategorie wad uchwał lub zarządzeń organów gminy: istotne naruszenie prawa i nieistotne naruszenie prawa. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny oraz z ustalonym orzecnictwem sądów administracyjnych, do istotnego naruszenia prawa należy zaliczyć naruszenie przez organ gminy podejmujący uchwałę lub zarządzenie przepisów o właściwości, podjęcie takiego aktu bez podstawy prawnej, wadliwe zastosowanie normy prawnej będącej podstawą prawną podjęcia aktu, jak również naruszenie przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwały. W doktrynie i orzecnictwie sądów administracyjnych ukształtował się pogląd, że nie każde naruszenie prawa stanowi przesłankę stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy. Sankcję nieważności można zastosować jedynie wówczas, gdy stwierdzone naruszenia mają charakter istotny. Ustawa nie zawiera wskazania, jakiego rodzaju uchybienia należy kwalifikować jako istotne, jednak w świetle jednolitych poglądów judykatury i doktryny, za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienia prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym.

Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa.

Wywiedziona w sprawie skarga została wniesiona przez Wojewodę Dolnośląskiego jako organ nadzoru w trybie art. 93 ust. 1 u.s.g. i dotyczy stwierdzenia nieważności pkt 7 ppkt 4 załącznika do uchwały nr IV/32/2024 Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy Zdroju.

Przepis art. 93 ust. 1 u.s.g. stanowi, że po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Objęty zarzutami skargi pkt 7 ppkt 4 załącznika do uchwały nr IV/32/2024 Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy Zdroju stanowi, że na terenie Parku zabrania się wprowadzania psów.

Co wymaga podkreślenia, wspomniana uchwała została wydana na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 i art. 41 ust. 1 u.s.g. Przepis art. 40 ust. 1 u.s.g. stanowi, że na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gmin. W myśl art. 40 ust. 2 u.s.g., na podstawie ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie m.in. zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy).

Sąd w pełni podziela stanowisko organu nadzoru wyrażone w skardze, a mianowicie, że użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. pojęcie: „zasady i tryb korzystania” przewiduje kompetencję organu gminy do formułowania norm abstrakcyjnych i generalnych ustalających reguły zachowania się w obrębie obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, zasady prawidłowego ich użytkowania i korzystania z nich. Żadne inne kwestie poza zasadami i trybem korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej nie mogą być objęte regulacją wydawaną na podstawie art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 u.s.g. Powyższe prowadzi do wniosku, że nieuprawniona, bo niewątpliwie wykraczająca poza zakres regulacji ustawowej, jest regulacja Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy Zdroju wprowadzająca zakaz wprowadzania na teren tego parku psów. Zakaz ten nie mieści się w pojęciu „zasad i tryb korzystania” w rozumieniu art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Dodatkowo wskazać trzeba, cytując stanowisko wyrażone w wyroku NSA z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II OSK 3084/17, że przepis art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. zawiera ustawową delegację zobowiązującą organy stanowiące gmin do ustalenia w regulaminie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe do ochrony przed zanieczyszczeniem przez te zwierzęta terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, np. parków miejskich. Na jego podstawie organ stanowiący gminy może nakładać konkretne obowiązki (nakazy lub zakazy) na właścicieli zwierząt, zmierzające do zapewnienia ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. W ramach tych obowiązków, nakazów lub zakazów dopuszczalne jest w szczególnych przypadkach wprowadzenie ograniczeń nawet co do miejsc przebywania zwierzęcia na terenie np. parku, zakazując aby zwierzęta wchodziły, przykładowo, do piaskownic lub innych wydzielonych miejsc (por. w/w wyroku NSA z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II OSK 3084/17).

Trafnie wskazuje organ nadzoru w skardze, że skoro odrębny przepis, tj. art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. zobowiązuje organ stanowiący jednostki samorządu gminnego do ustalenia obowiązków nakładanych na właścicieli zwierząt domowych celem zapewnienia ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem przez te zwierzęta terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, to nie jest dopuszczalnym regulowanie tej samej materii i w takim zakresie w uchwale podjętej na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Zasadnie w tym kontekście podnosi, że zakres delegacji określony w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. wyłącza wydawanie w tym obszarze aktów prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. (por. wyrok NSA z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II OSK 3084/17). Przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. obejmuje zatem tylko takie sprawy, które nie są objęte delegacją ustawową wynikającą z art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g. oraz dotyczą zasad i trybu korzystania z urządzeń i obiektów użyteczności publicznej.

W sprawie nie można również nie dostrzec, że Rada Miejska w Polanicy Zdroju w dniu 26 lutego 2020 r., na podstawie art. 4 ust. 1 i ust. 3 u.u.c.p.g., podjęła uchwałę nr III/15/2020 w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Polanica-Zdrój (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2020 r. poz. 2057, zmienioną następnie uchwałą nr X/87/2020 Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie zmiany do uchwały nr III/15/2020 Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 26 lutego 2020 r.), w której określono obowiązki właścicieli zwierząt domowych ustanawiając m.in. wymóg utrzymywania ich w sposób niestwarzający zagrożenia sanitarnego, zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi oraz innych zwierząt, a także nie powodujący szkód i uciążliwości dla otoczenia oraz zanieczyszczania miejsc wspólnego użytkowania, zapewnienia stałego i skutecznego dozoru nad zwierzętami, a także zapobiegania ich wydostaniu się w sposób niekontrolowany poza miejsce ich utrzymywania. Ponadto, na mocy tego regulaminu osoby utrzymujące zwierzęta domowe zostały zobowiązane do przebywania na terenach przeznaczonych do użytku publicznego wyłącznie pod nadzorem osoby, która jest zdolna do sprawowania kontroli nad zachowaniem

się zwierzęcia oraz do niezwłocznego usunięcia zanieczyszczeń pozostawionych przez to zwierzę (§ 14 załącznika do uchwały).

Końcowo zgodzić się należy także z organem nadzoru, że wprowadzenie w regulaminie zakazu wprowadzania określonych zwierząt (psów) na dany teren jest środkiem nadmiernie ograniczającym swobodę poruszania się i przebywania w określonym miejscu, która przysługuje wszystkim obywatelom, w tym właścicielom zwierząt domowych. Trafnie również Wojewoda zwraca uwagę w skardze, że wprowadzenie całkowitego zakazu wprowadzania psów na teren Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju pozostaje również sprzeczny z art. 20a ust. 1 pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Przepis ten ustanawia generalną swobodę wstępu osób z niepełnosprawnościami wraz z psem asystującym do obiektów użyteczności publicznej. Wprowadzenie przez Radę Miejską w Polanicy-Zdroju generalnego zakazu wstępu psów (a zatem także psów asystujących) na teren określonego obiektu użyteczności publicznej bez wątpienia narusza wspomniane uprawnienie osób z niepełnosprawnościami do korzystania z pomocy psów asystujących, faktycznie uniemożliwiając takim osobom korzystanie z tego obiektu.

Wskazując na powyższe Sąd podzielił zarzut skargi dotyczący tego, że pkt 7 ppkt 4 załącznika do uchwały nr IV/32/2024 Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju został podjęty z istotnym naruszeniem – art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. i art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. w zw. z art. 94 Konstytucji RP, polegającym na przekroczeniu upoważnienia ustawowego do uregulowania zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, a w konsekwencji przyjęcia norm prawnych właściwych wyłącznie dla regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Ponadto, podjęcie wspomnianej regulacji załącznika do uchwały istotnie narusza art. 20a ust. 1 pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. poprzez wprowadzenie generalnego zakazu wprowadzaniu psów na teren Parku Zdrojowego, a zatem również psów asystujących osobom niepełnosprawnym.

Odnosząc się do podniesionej w odpowiedzi na skargę kwestii tego, że na mocy § 1 uchwały nr V/71/2024 Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 26 czerwca 2024 r. w sprawie zmiany uchwały nr IV/32/2024 Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju skreślono zaskarżony pkt 7 ppkt 4 załącznika do uchwały nr IV/32/2024, że przy ocenie możliwości stwierdzenia nieważności uchwały, która już nie obowiązuje zasadniczą kwestią jest to, czy w okresie jej obowiązywania wywołała ona skutki prawne. Należy dostrzec, że uchylenie danej uchwały kolejnym chronologicznie aktem organu gminy skutkuje dopiero do stanów faktycznych zaistniałych po dniu wejścia w życie tego kolejnego aktu. Natomiast pozbawienie skutków prawnych uchwały możliwe jest jedynie w razie jej unieważnienia, a takiego uprawnienia nie mają organy gminy a jedynie sąd administracyjny (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: WSA) w Krakowie z dnia 13 grudnia 2011 r., sygn.. akt II SA/Kr 1574/11).

Innymi słowy, nie czyni bezprzedmiotowym postępowania sądowego okoliczność wyeliminowania uchwały (jej części) z obrotu prawnego w sytuacji gdy taka uchwała w okresie jej obowiązywania mogła wywołać skutki prawne (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt III SA/Po 273/18). Uwaga ta zachowuje aktualność w sprawie.

W tym stanie rzeczy, Sąd działając na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził nieważność pkt 7 ppkt 4 załącznika do uchwały Rady Miejskiej w Polanicy-Zdroju z dnia 24 kwietnia 2024 r. nr IV/32/2024 w sprawie uchwalenia Regulaminu Parku Zdrojowego w Polanicy-Zdroju, o czym orzekł jak punkcie I w sentencji wyroku.

Zawarte w punkcie II sentencji wyroku orzeczenie o kosztach postępowania sądowego znajduje swoją podstawę prawną w treści art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a.